

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-905/19-1

Sprawa C-905/19

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

11 grudnia 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Niemcy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

27 listopada 2019 r.

Strona skarżąca:

EP

Zaskarżony organ:

Kreis Groß-Gerau

SĄD ADMINISTRACYJNY DARMSTADT

POSTANOWIENIE

W postępowaniu administracyjnosądowym,

EP,

[...] Riedstadt,

[...]

– skarżący –

[...]

przeciwko

PL

Kreis Groß-Gerau (powiatowi Groß-Gerau) [...]

– zaskarżony organ –

mającym za przedmiot zezwolenie na pobyt

Verwaltungsgericht Darmstadt (sąd administracyjny w Darmstadt) [...] –

w dniu 27 listopada 2019 r. postanowił, co następuje: [Or. 2]

Postępowanie zostaje zawieszane.

Trybunałowi Sprawiedliwości zostają przedstawione następujące pytania prejudycjalne:

Czy z zakazu dyskryminacji ujętego w art. 64 układu eurośródziemnomorskiego zawartego z Tunezją można wywieść zakaz skracania okresu ważności zezwolenia na pobyt z tego powodu, że przesłanki udzielenia tego zezwolenia na pobyt przestają być spełnione a posteriori, jeśli

- **obywatel tunezyjski był zatrudniony w chwili powiadomienia o skróceniu a posteriori okresu ważności zezwolenia na pobyt,**
- **decyzja o skróceniu nie opiera się na powodach wynikających z ochrony uzasadnionego interesu państwa, takiego jak względy porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, oraz**
- **obywatel tunezyjski nie posiadał zezwolenia na podejmowanie zatrudnienia (zezwolenia na pracę) niezależnego od zezwolenia na pobyt, ale w okresie ważności zezwolenia na pobyt był na mocy ustawy uprawniony do podejmowania zatrudnienia?**

Czy status prawny cudzoziemca wynikający z zakazu dyskryminacji ujętego w art. 64 układu eurośródziemnomorskiego zawartego z Tunezją zakłada wydanie – oprócz zezwolenia na pobyt – administracyjnego zezwolenia na podejmowanie zatrudnienia?

Jaka chwila jest istotna dla oceny statusu prawnego w świetle ustawodawstwa dotyczącego zezwolenia na pobyt i zezwolenia na pracę? Czy znaczenie ma chwila wydania decyzji administracyjnej o cofnięciu prawa pobytu, czy też chwila wydania orzeczenia sądowego? [Or. 3]

UZASADNIENIE

I. Stan faktyczny

W dniu 11 maja 2016 r. skarżący, obywatel tunezyjski, zawarł w Republice Tunezyjskiej związek małżeński z obywatelką niemiecką S. W dniu 21 września

2016 r. wjechał on na terytorium federalne na podstawie wizeny wydanej w celu łączenia rodzin przez ambasadę niemiecką w Tunisie w dniu 21 września 2016 r. za zgodą zaskarżonego organu i zachowującej ważność do dnia 19 grudnia 2016 r. W dniu 3 listopada 2016 r. starosta zaskarżonego organu udzielił skarżącemu po raz pierwszy zezwolenia na pobyt na czas określony do dnia 23 lutego 2019 r., które z mocy ustawy przyznaje skarżącemu prawo do wykonywania działalności zawodowej. W dniu 9 stycznia 2019 r. to zezwolenie na pobyt zostało przedłużone do dnia 8 stycznia 2022 r.

W dniu 13 czerwca 2018 r. na terytorium federalnym urodził się syn skarżącego, który jest obywatelem Niemiec.

Skarżący od dnia 9 stycznia 2019 r. wykonuje pracę najemną.

W dniu 15 kwietnia 2019 r. małżonka i skarżący oświadczyli zgodnie zaskarżonemu organowi, że rozstali się w styczniu 2019 r. i że zamierzają się rozwieść.

Decyzją z dnia 24 lipca 2019 r. zaskarżony organ skrócił a posteriori okres ważności zezwolenia na pobyt skarżącego, które było jeszcze ważne do dnia 8 stycznia 2022 r., do dnia doręczenia decyzji. Decyzji o udzieleniu zezwolenia na pobyt na tej podstawie, że syn skarżącego ma obywatelstwo niemieckie, nie wydano, ponieważ skarżący nie złożył odpowiedniego wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt. Skarżącego wezwano do opuszczenia terytorium federalnego najpóźniej do dnia 14 sierpnia 2019 r. Na wypadek gdyby w wyznaczonym terminie nie nastąpił dobrowolny wyjazd, skarżącemu zagrożono wydaleniem do Tunezji. W uzasadnieniu podano, że na mocy § 7 ust. 2 zdanie drugie AufenthG zezwolenie na pobyt można a posteriori ograniczyć czasowo, ponieważ wspólne pożycie małżeńskie skarżącego i jego niemieckiej małżonki ustało od końca stycznia 2019 r. Zezwolenia na pobyt udzielono wyłącznie w celu utworzenia i utrzymania [Or. 4] wspólnego pożycia z małżonką. Skarżący przedłożył wprawdzie akt urodzenia syna, jednak nie złożył wniosku o zezwolenie na pobyt w celu utworzenia i utrzymania wspólnego pożycia rodzinnego z synem, wobec czego nie było możliwe podjęcie decyzji w tym zakresie. Zgodnie z pocztowym dowodem doręczenia decyzję doręczono skarżącemu w dniu 26 lipca 2019 r.

Skarżący wniósł skargę faksem z dnia 13 sierpnia 2019 r. W uzasadnieniu twierdzi on, że jako ojcu dziecka mającego obywatelstwo niemieckie przysługuje mu zezwolenie na pobyt.

Skarżący wnosi o

zobowiązanie zaskarżonego organu do wydania mu zezwolenia na pobyt z jednoczesnym uchynieniem decyzji z dnia 24 lipca 2019 r.

Zaskarżony organ wnosi o

oddalenie skargi.

W uzasadnieniu wskazuje on, że dotąd nie złożono żadnego wniosku o wydanie zezwolenia na tej podstawie, że dziecko ma obywatelstwo niemieckie. Jako że wraz ze skargą złożono odpowiedni wniosek, stan faktyczny jest obecnie przedmiotem badania.

II. Ramy prawne

Układ eurośródziemnomorski

Artykuł 64 układu eurośródziemnomorskiego, zawarty w rozdziale I, opatrzonym nagłówkiem „Pracownicy”, tytułu VI, opatrzonego nagłówkiem „Współpraca społeczna i kulturalna”, brzmi następująco:

„1. Traktowanie, jakie każde państwo członkowskie zapewnia pracownikom narodowości tunezyjskiej, zatrudnionym na jego terytorium, wolne jest od jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, w odniesieniu do warunków pracy, wynagradzania i zwalniania z pracy, w stosunku do swoich własnych obywateli.

2. Każdy pracownik tunezyjski posiadający czasowe zezwolenie na podjęcie odpłatnego zatrudnienia na terytorium państwa członkowskiego objęty jest postanowieniami ustępu 1 w zakresie warunków pracy i wynagrodzenia. [Or. 5]

3. Tunezja zapewnia takie samo traktowanie pracownikom mającym przynależność państwa członkowskiego i zatrudnionych na jej terytorium”.

Artykuł 66 układu eurośródziemnomorskiego przewiduje:

„Postanowień niniejszego rozdziału nie stosuje się do obywateli Stron zamieszkujących lub pracujących nielegalnie na terytorium krajów przyjmujących”.

Wspólna deklaracja stron układu dotycząca art. 64 ust. 1, zawarta w akcie końcowym układu eurośródziemnomorskiego, stanowi ponadto:

„W odniesieniu do braku dyskryminacji w zakresie zwolnień z pracy nie można powoływać się na postanowienia art. 64 ust. 1 w celu przedłużenia zezwolenia na pobyt. Przyznanie, odnowienie lub cofnięcie zezwolenia na pobyt reguluje ustawodawstwo każdego państwa członkowskiego oraz dwustronne umowy i konwencje [...]”.

Na mocy art. 91 układu eurośródziemnomorskiego ta wspólna deklaracja stanowi integralną część układu.

Mające znaczenie przepisy prawa niemieckiego obejmują następujące przepisy **Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbsfähigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet** {[ustawy o pobycie, zatrudnieniu i integracji cudzoziemców na terytorium federalnym] **Aufenthaltsgesetz – AufenthG** – w brzmieniu ogłoszonym w dniu 25 lutego 2008 r. [BGBl. I s. 162], ostatnio zmienionej art. 49 **Zweites Gesetz zur Anpassung des Datenschutzrechts an die Verordnung (EU) 2016/679 und zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/680** [drugiej ustawy o dostosowaniu prawa ochrony danych do rozporządzenia (UE) 2016/679 oraz o transpozycji dyrektywy (UE) 2016/680] z dnia 20 listopada 2019 r. [BGBl. I s. 1626]}:

§ 4 Wymóg posiadania dokumentu pobytowego

[...]

„(2) Dokument pobytowy umożliwia wykonywanie działalności zawodowej, jeżeli niniejsza ustawa nie stanowi inaczej lub jeżeli w dokumencie tym wyraźnie przewidziano taką możliwość. Każdy dokument pobytowy musi zawierać informację, czy umożliwia ono wykonywanie działalności zawodowej. Cudzoziemiec nieposiadający zezwolenia na pobyt umożliwiającego podejmowanie zatrudnienia może podejmować zatrudnienie tylko za zgodą Bundesagentur für Arbeit [federalnego urzędu pracy] lub bez zgody urzędu, jeżeli możliwość podejmowania takiego zatrudnienia została przewidziana w rozporządzeniu. Ograniczenia co do możliwości uzyskania zgody urzędu odnotowuje się w dokumencie pobytowym. **[Or. 6]**”

(3) Cudzoziemcy mogą wykonywać działalność zawodową tylko wówczas, gdy dokument pobytowy uprawnia ich do tego. Cudzoziemców można zatrudniać lub powierzać im wykonanie innych odpłatnych usług lub dzieł tylko wówczas, gdy posiadają oni takie zezwolenie na pobyt. Nie dotyczy to zatrudnienia sezonowego, jeżeli cudzoziemiec posiada zezwolenie na pracę dla celów podejmowania zatrudnienia sezonowego, a w odniesieniu do pozostałej działalności zawodowej, jeżeli cudzoziemcowi wolno wykonywać działalność zawodową na podstawie umowy międzypaństwowej, ustawy lub rozporządzenia bez konieczności posiadania w tym celu uprawnienia wynikającego z dokumentu pobytowego [...]”.

§ 7 Zezwolenie na pobyt

„(1) Zezwolenie na pobyt jest dokumentem pobytowym na czas określony. Jest ono wydawane dla celów pobytu wskazanych w poniższych działach. [...]

(2) Zezwolenie na pobyt należy wydać na czas określony przy uwzględnieniu zamierzonego celu pobytu. Jeżeli nie została spełniona jedna z zasadniczych przesłanek wydania lub przedłużenia zezwolenia, lub określenia czasu pobytu, czas ten może zostać skrócony, również następczo”.

Dział 6. Pobyt ze względów rodzinnych

§ 27 Zasada łączenia rodzin

„(1) Zezwolenie na pobyt w celu utworzenia i utrzymania wspólnego pożycia rodzinnego na terytorium federalnym jest wydawane zagranicznym członkom rodzin (łączenie rodzin) i przedłużane ze względu na ustanowioną w art. 6 Grundgesetz (ustawy zasadniczej) ochronę małżeństwa i rodziny”.

[...]

(5) Zezwolenie na pobyt w rozumieniu niniejszego działu upoważnia do wykonywania działalności zawodowej”.

§ 28 Dołączenie do obywateli niemieckich w ramach rodziny

„Zezwolenie na pobyt wydaje się:

1. będącemu cudzoziemcem małżonkowi obywatela niemieckiego; [Or. 7]
2. będącemu cudzoziemcem małoletniemu i niepozostającemu w związku małżeńskim dziecku obywatela niemieckiego;
3. będącemu cudzoziemcem rodzicowi małoletniego i niepozostającego w związku małżeńskim dziecka celem wykonywania opieki rodzicielskiej;

pod warunkiem że obywatel niemiecki ma miejsce stałego pobytu na terytorium federalnym

[...]”.

§ 84 Skutki odwołania i skargi

„(2) Wniesienie odwołania i skargi nie narusza – bez uszczerbku dla ich skutku zawieszającego – skuteczności wydalenia i innego aktu administracyjnego skutkującego ustaniem legalności pobytu. Do celów podjęcia lub wykonywania działalności zawodowej dokument pobytowy uważa się za nadal ważny do chwili upływu terminu na wniesienie odwołania lub skargi, w czasie postępowania sądowego dotyczącego dopuszczalnego wniosku o nadanie lub o przywrócenie skutku zawieszającego lub dopóty, dopóki złożonemu środkowi prawnemu przysługuje skutek zawieszający. Przerwanie legalności pobytu nie następuje w razie uchylenia aktu administracyjnego decyzją urzędową lub niepodlegającym zaskarżeniu orzeczeniem sądowym”.

III. Uzasadnienie postanowienia odsyłającego

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego z dnia 26 stycznia 1998 r. ustanawiającego Stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Tunezyjską z drugiej strony,

sporządzonego w Brukseli w dniu 17 lipca 1995 r. i zatwierdzonego w imieniu Wspólnoty Europejskiej oraz Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali decyzją Rady i Komisji 98/238/WE, EWWiS z dnia 26 stycznia 1998 (Dz.U. 1998., L 97, s. 1, zwanego dalej „układem eurośródziemnomorskim”).

Sąd przedkłada na podstawie art. 267 ust. 1 lit. a) i art. 267 ust. 2 TFUE Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej sformułowane w sentencji pytania dotyczące wykładni art. 64 układu eurośródziemnomorskiego zawartego z Tunezją i w związku z tym zawieszając postępowanie, stosując odpowiednio § 94 VwGO [ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi] do czasu wydania orzeczenia przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. **[Or. 8]**

Postawione pytania mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy przez sąd. Gdyby z art. 64 układu eurośródziemnomorskiego zawartego z Tunezją można było wywieść zakaz skracania a posteriori okresu ważności zezwolenia na pobyt, to decyzja wydana na podstawie prawa cudzoziemców przez zaskarżony organ byłaby niezgodna z prawem i nie mogłaby uzasadniać zakończenia pobytu skarżącego.

Nawet gdyby zaskarżony organ wydał skarżącemu nowe zezwolenie na pobyt na tej podstawie, że jego syn ma obywatelstwo niemieckie, rozstrzygnięcie w przedmiocie pytania prejudycjalnego zachowałoby znaczenie. Skarżący nie miałby już bowiem nieprzerwanego legalnego pobytu, który opiera się na zezwoleniu na pobyt, wobec czego okresy legalnego pobytu mające za podstawę małżeństwo z obywatelką niemiecką nie mogłyby zostać zaliczone do wymaganych okresów wcześniejszego pobytu dla celów uzyskania prawa pobytu na czas nieokreślony w postaci zezwolenia na osiedlenie się.

Podstawą odesłania prejudycjalnego jest orzeczenie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie Gattoussi [wyrok TSUE z dnia 14 grudnia 2006 r. – C-97/05 – (ECLI:EU:C:2006:780)] w przedmiocie art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego. Owo orzeczenie także dotyczy sprawy, w której organ ds. cudzoziemców skrócił a posteriori okres ważności zezwolenia na pobyt ze względu na ustanie wspólnego pożycia małżeńskiego z żoną mającą obywatelstwo niemieckie. Różnica w stosunku do obecnie przedstawionej sprawy zasadza się na tym, że M. Gattoussi posiadał zezwolenie na pracę na czas nieokreślony, które – oprócz jego zezwolenia na pobyt – wydano w ramach odrębnego postępowania administracyjnego.

We wspomnianym orzeczeniu Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego ma skutek bezpośredni (wyrok TSUE z dnia 14 grudnia 2006 r. – C-97/05 – Gattoussi, pkt 28). Ponadto Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił w rozstrzygającym fragmencie dotyczącym zakresu art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego:

„40 Dokładniej, jak już Trybunał orzekł, jeżeli państwo członkowskie przyznało pierwotnie pracownikowi migrującemu konkretne uprawnienia

w zakresie wykonywania zatrudnienia, które są szersze niż uprawnienia przyznane w zakresie pobytu, nie może ono kwestionować sytuacji tego pracownika z powodów innych niż wynikające z ochrony uzasadnionych interesów państwa, takich jak względy porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego (ww. wyrok w sprawie El-Yassini, pkt 64, 65 i 67). [**Or. 9**]

[...]

42 W odniesieniu do zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz pewności prawnej kryterium przypomniane w pkt 40 jest tym bardziej oczywiste, gdy – jak w niniejszej sprawie – przyjmujące państwo członkowskie skróciło zezwolenie na pobyt a posteriori”.

W oparciu o rozumowanie a fortiori w sprawie Gattoussi (pkt 40) Trybunał dał do zrozumienia, że w przypadku skrócenia a posteriori okresu ważności zezwolenia na pobyt, które to skrócenie pozbawia jednocześnie prawa do podejmowania zatrudnienia, nie jest konieczne, by pracownikowi migrującemu były przyznane szersze prawa w odniesieniu do podejmowania zatrudnienia niż w odniesieniu do pobytu.

Jednakże przytoczone orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, podobnie jak orzeczenie w sprawie El-Yassini (wyrok TSUE z dnia 2 marca 1999 r. – C-416/96 – [ECLI:EU:C:1999:107]), cechuje się przeprowadzonym rozróżnieniem pomiędzy dokumentem pobytowym a zezwoleniem na pracę. Mając na uwadze cel układu eurośródziemnomorskiego, jakim jest ułatwienie sytuacji obywateli tunezyjskich będących pracownikami w państwach członkowskich oraz ochrona ich praw przy legalnym podejmowaniu zatrudnienia, punktem wyjścia orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości mogłoby być wyraźne otwarcie dostępu do rynku pracy poprzez wydawanie samodzielnego zezwolenia (zezwolenia na pracę).

Gdyby zakaz dyskryminacji zakładał wydanie takiego zezwolenia na pracę, istniejącego równoległe z zezwoleniem na pobyt, to art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego nie stałby na przeszkodzie czasowemu skróceniu zezwolenia na pobyt. Związane z dokumentem uprawnienie do wykonywania działalności zawodowej opiera się bowiem jedynie na bezpośrednim ustawowym zezwoleniu na mocy § 27 ust. 5 AufenthG: „Dokument pobytowy w rozumieniu niniejszego działu upoważnia do wykonywania działalności zawodowej”. Od chwili wejścia w życie Aufenthaltsgesetz w 2005 r. samodzielne zezwolenie na pracę bądź też uprawnienie do podjęcia pracy wydawane przez urząd pracy – stanowiące podstawę rozstrzygnięcia w sprawie Gattoussi – zostało zniesione bez zastąpienia go czymkolwiek innym. Uprawnienie do podejmowania zatrudnienia jest związane z istnieniem konkretnego dokumentu i nie przyznaje żadnego odrębnego od niego lub dalej idącego prawa. Jest ono nierozdzielnie związane z istnieniem dokumentu i [**Or. 10**] konkretnym celem pobytu. Jeżeli cel ten przestaje istnieć i jeżeli okoliczność ta zostaje uwzględniona w decyzji organu ds.

cudzoziemców wywierającej skutki w przyszłości w taki sposób, że na podstawie prawa krajowego (w tym przypadku § 7 ust. 2 zdanie drugie AufenthG) okres ważności zezwolenia na pobyt zostaje skrócony, wówczas ustaje również podstawa prawna zatrudnienia w chwili, gdy od decyzji administracyjnej nie przysługuje już środek zaskarżenia.

W chwili doręczenia decyzji wydanej na podstawie prawa cudzoziemców skarżący posiadał zezwolenie na pobyt na czas określony do dnia 8 stycznia 2022 r. i tym samym był uprawniony na mocy ustawy do podejmowania zatrudnienia do czasu upływu okresu ważności tego zezwolenia na pobyt.

W orzecznictwie niemieckich wyższych sądów administracyjnych i Bundesverwaltungsgericht (federalnego sądu administracyjnego) reprezentowane jest stanowisko, że zakaz dyskryminacji ujęty w art. 64 ust. 1 układu eurośródziemnomorskiego nie stoi na przeszkodzie skróceniu a posteriori okresu ważności zezwolenia na pobyt i związanemu z tym cofnięciu ustawowego zezwolenia na podejmowanie zatrudnienia [...] [odesłania do orzecznictwa].

Bundesverwaltungsgericht (federalny sąd administracyjny) [...] wyjaśnia w tym zakresie:

„Sąd administracyjny i wyższy sąd administracyjny słusznie wskazały, że od chwili wejścia w życie Aufenthaltsgesetz w 2005 r. samodzielne zezwolenie na pracę bądź też uprawnienie do podjęcia pracy wydawane przez urząd pracy zostało zniesione bez zastąpienia go czymkolwiek innym, a dostęp do rynku pracy jest obecnie regulowany § 4 ust. 2 i 3 AufenthG. Zgodnie ze stanem prawnym, który jest w tym zakresie jednoznaczny, uprawnienie skarżącego do wykonywania działalności zawodowej opiera się jedynie na bezpośrednim ustawowym zezwoleniu na mocy § 27 ust. 5 AufenthG („Dokument pobytowy w rozumieniu niniejszego działu upoważnia do wykonywania działalności zawodowej”) lub uprzedniej regulacji § 28 ust. 5 AufenthG (w starym brzmieniu), który został uchylony ze skutkiem od dnia 6 września 2013 r. To uprawnienie jest w jasny sposób związane z istnieniem konkretnego dokumentu i nie przyznaje żadnego odrębnego od niego lub dalej idącego prawa; **[Or. 11]** powiązanie z dokumentem pobytowym rozciąga się na konkretny cel pobytu”.

Jednakże na podstawie dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej sąd odsyłający nie może wywnioskować, jakie konkretne wymogi należy odnieść do statusu prawnego wynikającego z ustawodawstwa dotyczącego zezwoleń na pracę. Okoliczność, że w orzeczeniach w sprawach Gattoussi i El-Yassini Trybunał Sprawiedliwości nawiązał do istnienia zezwoleń na pracę, może być uzasadniona wyłącznie tym, że takie zezwolenia na pracę zostały wydane w konkretnych przypadkach. W tym względzie powstaje pytanie, czy status prawny wynikający z zakazu dyskryminacji ujętego w art. 64 układu eurośródziemnomorskiego zawartego

z Tunezją zakłada, oprócz zezwolenia na pobyt, wydanie odrębnego zezwolenia na podejmowanie zatrudnienia.

Ponieważ chwilą miarodajną dla oceny stanu faktycznego i prawnego w postępowaniu sądowym jest chwila wydania orzeczenia sądowego, powstaje pytanie, jaka chwila jest istotna dla oceny statusu prawnego w świetle ustawodawstwa dotyczącego zezwolenia na pobyt i zezwolenia na pracę. Czy znaczenie ma chwila wydania decyzji administracyjnej o cofnięciu prawa pobytu, czy też chwila wydania orzeczenia sądowego? Jeśli należy wziąć pod uwagę chwilę wydania orzeczenia sądowego, cudzoziemcowi nie przysługiwałoby pierwotne ustawowe zezwolenie na podejmowanie zatrudnienia ze względu na wygaśnięcie zezwolenia na pobyt, choć byłby uprawniony na podstawie § 84 ust. 2 zdanie drugie AufenthG do podejmowania zatrudnienia do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie skargi.

Z uwagi na kwestie prawne, które wymagają wyjaśnienia, izba uważa, że dla celów rozwoju prawa i jego ujednolicenia (zob. art. 267 akapit drugi TFUE) niezbędne jest skierowanie pytań dotyczących wykładni do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w celu uzyskania wyjaśnień.

[...] [niezaskarżalność postanowienia]